

dens Stilling som Finansministeren umiddelbart uenerordnet medfører i og for sig, at dens Medlemmer bør udnævnes af Kongen, og en Nødvendighed for en saadan Udnævnelsesmaade ligger desuden deri, at Finansministeren selvfølgelig ikke har Myndighed til at disponere over Personer, der henhøre til Herrens og Søværnets tjenestegjørende Personale. Løgen som Bestyrelsens Konsulent vil derimod kunne ansættes af Finansministeren, hvorved denne Stilling vil blive uden Pensionsret, medens der ikke er Grund til Forandring i Lønningslovens Bestemmelse om Lønningen. Ligeledes fastsætter Lønningsloven den administrerende Direktørs Honorar; men de to andre Medlemmer har man foreslaaet fremtidig ligesom nu at lade blive ulønnede. Det kan nemlig ikke betvivles, at der i Herrens og Søværnets Personale til enhver Tid med Lethed villes findes Mænd, der af Interesse for Sagen gjerne villes paatage sig et saadant Hverv, selv om det er ulønnet. At fastsætte et Honorar for disse Stillinger vilde endogfaa under visse Forudsætninger kunne gjøre det vanskeligere til enhver Tid at have dem besatte med de dertil bedst egnede Mænd og at afløse den, der maatte findes mindre skikket til fortsat Virksomhed; at fjerne en saadan Vanskelighed ved, som foreslaaet i Udvalgets Udkast, at lade Udnævnelsen gjælde for 3 Aar vil ikke ret vel kunne lade sig gjøre, da tjenestegjørende Personer — og saadanne vil det i Almindelighed ligge nærmest at vælge, om man end ikke i Lovforslaget har villet udelukke Muligheden af, naar Omstændighederne gjøre det ønskeligt, at kunne vælge Pensionister — ikke ved Udnævnelsen villes kunne bindes for en bestemt Tid, selv om den ikke er længere end 3 Aar.

§§ 26—29.

Udvalgsudkastets Bestemmelse i § 26 om, at samtlige ifølge de hidtil gjældende Love fastsatte Invalideforsørgelser og Understøttelser skulde fra den ny Lovs Ikrafttræden omreguleres efter denne Lovs Regler, har man ikke kunnet optage i nærværende Lovforslag. At give en ny Lov en saadan tilbagevirkende Kraft paa Forhold, der ere endelig ordnede for indtil 25 Aar siden, vilde gaa langt ud over de Principer, Lovgivningen ellers følger, og som navnlig fulgtes paa dette selsamme Omraade ved Udgivelsen af den nujældende Lov af 9de April 1851, der alene fik tilbagevirkende Kraft med Hensyn til Invaliderne og de Faldnes Efterladte fra de 3 forudgaaende Krigsaar. En Bestemmelse som den her omhandlede maatte da ogsaa retfærdigvis føre til, at ligeledes alle ved Pensionslovens Ikrafttræden bestaaende Pensioner omberegnedes efter den ny Lovs Regler, en Bestemmelse, som imidlertid ikke findes i det i Udvalgsbetænkningen indeholdte Lovforslag, der kun vil give den ny Pensionslov An-

vendelse til Omberegning af de Pensioner, der ere begyndte efter 1ste April 1874. Dertil kommer endnu, hvad der har en ganske særlig Betydning, at nærværende Lovforslag ikke (saaledes som Lovforslaget om Pensioneringen) i det Væsentlige gaar ud paa en Forhøielse af Forsørgelserne, hvortil der da ogsaa saa meget mindre vilde være Grund, som de i Loven af 9de April 1851 fastsatte Invalideforsørgelser, der efter Datidens Forhold ikke uden Grund antaas for i det Hele tilstrækkelige, siden ere bleve forhøiede med ikke mindre end 80 pCt., nemlig ved Lov af 24de Februar 1858 med 50 pCt. og ved de senere Aars Finanslove med 20 pCt. af hint forhøiede Bøeløb. Hvad nærværende Lovforslag gaar ud paa, er derimod en Forandring i de Principer for Invalideforsørgelsen, som Lovgivningen har fulgt i de sidste 25 Aar, navnlig det, at Invalideforsørgelsens Størrelse foruden efter Legemsbestadigelsens Betydning tillige skulde udmaales efter Enhvers større eller mindre Trang paa Grund af personlige Forhold. At give den ny Lov Anvendelse paa samtlige de ifølge hidtidige Love bevilgede Forsørgelser vilde altsaa sige, at de i de sidste 25 Aar i Genhold til Lovgivningens Bestemmelser fastsatte Invalideforsørgelser fuldstændig skulde omgjøres fra Nyt og fra et ganske andet Synspunkt. Desuden maatte det da derved nødvendigtvis ske, at mange Forsørgelser, der efter Lovens Forskrifter have været fastsatte forholdsvis høit af Hensyn til de Paagjældendes særlig trængende Stilling, maatte nedsettes, fordi et saadant Hensyn ikke kunde komme i Betragtning efter de ny Lovregler, og fremdeles maatte Konsekvensen af en saadan gennemgaaende Forandring af alle siden 1851 truffne Afgjørelser føre til, at ogsaa Spørgsmaalet om Omgjørelse af stedbundne Rægtelser af Forsørgelse paa Grund af Formuenhed maatte komme frem, hvilket vilde føre endnu videre end den her omhandlede Bestemmelse i Udvalgsudkastets § 26.

I nærværende Lovforslag har man i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Principer som Hovedregel fastholdt, at de en Gang truffne Afgjørelser blive uberørte af de ny Lovregler, der kun saa Anvendelse paa de Tilfælde, som opstaa efter Lovens Ikrafttræden, men man har dog troet i to Henseender noget at kunne modificere Anvendelsen af denne Hovedregel. Dels har man nemlig ment i Analogi med den tilsvarende Bestemmelse i Lovforslaget om Pensioneringen, der er optaget fra Udvalgets Lovforslag, at kunne betragte Tiden siden 1ste April 1874 som en Overgangstid, i hvilken de truffne Afgjørelser kun ere at anse for foreløbige, saa at de altsaa blive definitivt at afgjøre efter den ny Lov, dog med det Forbehold, at der ikke sker Nedsettelse af noget Forsørgelsesbøeløb; dels har man ment, at der (i § 27) passende kunde tages en Bestemmelse om, at de fra tidligere Tid fastsatte Forsørgelser fremtidig kun kunne inddrages eller forringes i